

Biết bao nhiêu hồi hộp và chờ đợi, cuối cùng buổi lễ trao học bổng Từ Bi đã được diễn ra trong không khí vui vẻ, phấn khởi và đọng lại trong chúng con, những người may mắn là câu nói của cô Duyên “...trong hàng nghìn sinh viên, chỉ có vài chục sinh viên được chọn mà thôi,,,”... “,,cô muốn các con phải khác so với số còn lại,,”..chỉ bấy nhiêu thôi nhưng đã nói lên tất cả tâm huyết, niềm tin và cả sự mong mỏi của các cô, các bác đối với chúng con..Các cô, các bác đã không còn là những người trao học bổng đơn thuần mà là những người cha, người mẹ mong các con của mình lớn khôn, trưởng thành và thành công...!

Mặc dù chúng con có những thiếu sót rất lớn mà đáng lẽ chúng con phải làm tốt hơn thế và lẽ ra với những thiếu sót đó, chúng con đã bị cắt học bổng nhưng với tất cả tấm lòng, tình cảm, các cô, các bác đã tâm sự, trực tiếp chỉ ra những thiếu sót đó và bỏ qua, cho chúng con thêm một cơ hội để rồi buổi lễ trao học bổng vẫn được tổ chức như dự định trong sự vui mừng và biết ơn!

Tuy buổi lễ chỉ gói gọn trong một khoảng thời gian ngắn nhưng qua những lời phát biểu của cô Duyên hay những tâm sự và cảm nhận của cô Hà, của nhà trường, chúng con lại càng cảm nhận rõ sự tâm huyết của các cô, các bác đằng sau số tiền ấy! Nó không dừng lại ở việc hỗ trợ cho chúng con về vật chất mà qua đó các cô, các bác muốn chúng con phải lấy nó làm động lực, phải phấn đấu hơn nữa, phải chủ động hơn nữa cho chính tương lai của mình. Như chính cô Duyên đã nói, chúng con vẫn khá thụ động, nhút nhát trong mọi việc, chưa định hướng rõ cho tương lai của bản thân vì vậy, chúng con sẽ phải cố gắng gấp bội, phải chủ động trong học tập và cả những hoạt động xã hội, chỉ có thế chúng con mới có thể cải thiện được những khuyết điểm của bản thân, rèn giũa đạo đức để mai này vững bước trở thành những người bác sĩ không chỉ có tài mà còn có cả cái tâm, cái đức.....

Sau buổi lễ, như thường lệ chúng con lại được theo chân các cô, các bác qua bệnh viện trung ương, lên tầng 4 khoa nhi để trao những khoảng tiền nhỏ nhỏ, nhằm giúp đỡ, làm vui đi phần nào sự khó khăn, đau đớn của những gia đình đang có con bị những bệnh hiểm nghèo. Các cô, các bác muốn chính chúng con sẽ trao những khoảng tiền ấy và muốn nhìn thấy ở chúng con, những người bác sĩ, thầy thuốc tương lai sự ân cần, tình cảm và cái tâm mà một người thầy thuốc cần phải có đối với bệnh nhân..Nhìn những đứa trẻ, chúng mới vừa chào đời vài tháng hay những bé chỉ vài tuổi đầu đã phải “gắng bó” voi bệnh tật, với kim tiêm, với hóa chất trị liệu,, những đôi bàn tay bé bỏng đã dày đặc những nốt tiêm chích, môi chúng không còn hồng hào, nét mặt phản phát buồn. Nhìn sang những bậc cha mẹ, những người phải hằng ngày chứng kiến con của chính mình vật lộn với nỗi đau thể xác và đè lên vai họ là cả gánh nặng mưu sinh khi tất cả đã dồn cho việc chữa trị..... Và bây giờ, trước mắt con là hình ảnh một ông bố đang bế con, ru cho nó ngủ..sau một hồi bắt chuyện, hỏi thăm con mới thấy hết được những khó khăn họ gặp phải. Đứa con vừa chào đời trong niềm vui tột cùng nhưng niềm vui ấy thật ngắn ngủi khi mà họ phát hiện ra con mình bị ung thư máu. Mọi thứ họ đều gom góp cho việc chữa trị bệnh cho con, nhà chỉ có hai lao động nay phải chia đôi, một người chăm sóc con, một người làm việc và giờ đây vợ anh ấy lại đang sinh tiếp đứa con thứ hai,,khó lại càng khó hơn gấp bội.... Và khi con trao số tiền cho anh ấy, chú ấy đã nói một câu thật chua xót: “...chú à,, có nhiều nhiều giúp đỡ thêm để tôi mua thêm sữa cho con...” Một người đàn ông đã sẵn sàng hạ mình xin sự giúp đỡ dù thấy được họ khó khăn đến mức nào.....nhìn một số đứa trẻ vui đùa hồn nhiên trong khi khó khăn dường như đã in hằn lên đôi mắt ba mẹ chúng mà tự nhiên chúng con thấy chạnh lòng, chua xót. Tiếp tục

theo chân cô Hà đến khoa ngoại chấn thương để trao số tiền hơn 30 triệu cho một em nhỏ trong trại mồ côi, bị tai nạn phải cắt một chân tới đầu gối, mỗi khi trời trở lạnh, vết thương lại đau nhứt. Chúng con có thể thấy được niềm hạnh phúc, niềm tin lóe lên trong đôi mắt trẻ thơ của cậu bé khi nhận được số tiền ấy, và con đã tặng cho bé chuỗi hạt cô Duyên đã tặng với ước mong niềm vui và hạnh phúc sẽ đến với cậu bé, những cái mà lẽ ra cậu bé phải được hưởng...!

Người ta nói đúng, bệnh viện là nơi cho ta thấy được nỗi khổ thế gian, mỗi người mỗi vẻ, không ai giống ai.. Và chúng con vẫn còn may mắn lắm lắm, vẫn được học hành, vẫn có cha, có mẹ và cả một tương lai đang rộng mở. Vậy không có lí do gì mà chúng con không nỗ lực phấn đấu học tập, rèn luyện hơn nữa để có thể trở thành những người bác sĩ có chuyên môn lẫn đạo đức nghề nghiệp...

Năm nay, ngoài số tiền học bổng, chúng con còn được nhận những chiếc áo ấm nữa..Huế cũng đã bước sang mùa lạnh, cái lạnh ở huế cắt da cắt thịt..và chắc chắn rằng, những chiếc áo ấy sẽ làm ấm lòng những sinh viên xa nhà, và mùa đông sẽ trở nên bớt lạnh hơn.....!